

Bilag til f. t. l. om tjenesteydelser i det indre marked

uden gennemgå sin lovgivning på serviceområdet og afrapportere om dette til Europa-Kommissionen og de andre medlemsstater. Medlemsstaterne har endvidere pligt til at meddele Europa-Kommissionen, hvis nye, nationale krav på serviceområdet vil blive håndhævet over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt i medlemsstaten.

- b) Direktivet fastlægger, at der ikke må stilles krav til tjenestemodtagere, som diskriminerer tjenestemodtagerne på baggrund af deres nationalitet eller opholdssted, eller som begrænser tjenestemodtagernes anvendelse af tjenesteydelser, der leveres af tjenesteydere etableret i andre medlemsstater. Endvidere skal tjenesteydere stille en række oplysninger til rådighed for tjenestemodtagerne.
- c) Europa-Kommissionen, medlemsstaterne og relevante organisationer tilskyndes til at tage initiativer med henblik på fremme af tjenesteydelsers kvalitet.
- d) Hver medlemsstat skal oprette en eller flere kvikskrænker, som skal servicere tjenesteydere, når de ønsker at finde information om regulering, ønsker at registrere sig eller ansøge om en tilladelse.
- e) Medlemsstaternes myndigheder forpligtes til at indgå i et administrativt samarbejde med myndigheder i andre medlemsstater.

2.2. Administrativ forenkling

Kapitel II i servicedirektivet forpligter medlemsstaterne til generelt at undersøge og eventuelt forenkle procedurer og formaliteter af relevans for virksomheder, som ønsker at optage og udøve servicevirksomhed. Medlemsstaterne forpligtes til i deres sagsbehandling at acceptere dokumentation fra andre medlemsstater for opfyldelsen af krav. Medlemsstaterne kan i den forbindelse alene kræve dokumenter i form af originaler, bekræftede oversættelser eller bekræftede kopier, hvis dette er begrundet i et tvingende alment hensyn eller i øvrigt er tilladt i medfør af fællesskabsretten.

Dette kapitel indebærer også, at medlemsstaterne skal oprette en eller flere kvikskrænker, hvorigennem servicevirksomheder elektronisk kan finde vejledning og afvikle formaliteter i forbindelse med at optage og udøve servicevirksomhed.

2.3. Etableringsfrihed for tjenesteydere

I kapitel III i servicedirektivet fastlægges den generelle ramme for indholdet af de tilladelser, som kom-

petente myndigheder kan kræve, at en tjenesteyder skal indhente for at optage og udøve servicevirksomhed. Ifølge direktivet skal tilladelsesordninger være ikke-diskriminerende, begrundet i et tvingende alment hensyn og proportionale, dvs. at de skal være egnede til at opnå formålet og ikke må være mere restriktive end nødvendigt for at opnå tilladelsesordningens formål. Medlemsstaterne forpligtes til at udarbejde en rapport til Europa-Kommissionen, der beskriver tilladelsesordningernes forenelighed med disse tre principper.

Kapitlet om etableringsfrihed omhandler også regler om sagsbehandling og betingelserne for at opnå en tilladelse. Betingelser, som opstilles for at opnå en tilladelse, må ikke overlappende krav og kontroller, som i det væsentlige er sammenlignelige med krav, som en tjenesteyder allerede er underlagt i en anden medlemsstat. Tilladelser må desuden som udgangspunkt ikke være af begrænset varighed. Hvis der på grund af knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet er et begrænset antal tilladelser, skal udvælgelse af ansøgere foregå med garanti for uvildighed og gennemskuelig. Der stilles desuden krav om, at procedurer og formaliteter, herunder sagsbehandlingsfrister, skal være klare og offentliggjort på forhånd. Endvidere gælder som udgangspunkt et princip om stiltiende accept, hvilket indebærer, at en tilladelse kan anses for givet, hvis ansøgeren ikke får svar inden for den fastsatte tidsfrist, medmindre der er fastsat en anden ordning begrundet i tvingende alment hensyn, herunder tredjeparts legitime interesse.

Kapitlet indeholder herudover henholdsvis en liste med krav til tjenesteydere, som er forbudte og en liste med krav, som skal evalueres ("gråzonekrav"), eksempelvis krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form eller krav om minimums- eller maksimumspriser, samt en forpligtelse for medlemsstaterne til at meddele Europa-Kommissionen, hvilke "gråzonekrav", medlemsstaten mener at kunne opretholde, og nye "gråzonekrav", der indføres.

2.4. Fri bevægelighed for tjenesteydelser

Kapitel IV i servicedirektivet skal gøre det nemmere at levere tjenesteydelser midlertidigt på tværs af grænserne i EU. Formålet er at reducere hindringer for, at tjenesteydere kan levere tjenesteydelser i andre medlemsstater, end der hvor de er etableret. For at opnå dette, indføres i direktivets artikel 16 et princip om fri udveksling af tjenesteydelser. Herved indskrænkes de krav, som medlemsstaterne må håndhæve over for tjenesteydere, der agerer midlertidigt på deres område.